

Sydämen tahtiin

Olin aina ollut koiraihminen, sitten meille muutti kissa. Tämän elegantin eläimen myötä jouduin opettelemaan monia asioita, mm. aivan uudenlaisen tavan ulkoilla. Sen sijaan että pyrkisi määrätietoisesti eteenpäin intoa puhkuen kuten koirat tekevät, kissa katselee, kuulostelee ja tarkkailee. Aluksi minua turhautti tavattoman paljon: Tämä mitään lenkkeilyä ole... turhanpäiväistä seisoskelua... mokoma jumittaja!

Pikkuhiljaa olen alkanut nähdä asian toisin. Fyysinen kuntoni ei kenties kissan kanssa ulkoillessani kohoa, mutta jokin toinen ulottuvuus minussa saa ihan uudella tavalla tilaa. Pitäisikö aina olla kauhea kiire eteenpäin? Miksi minun pitäisi jatkuvasti pyrkiä jonnekin muualle? Entäpä jos päämäärä onkin juuri tässä? Tämän oivallettuani yhteisistä ulkoiluistamme on alkanut muodostua syvää, hiljaista rukousta: Jalkani ja sydämeni ovat saaneet malttia viipyä siinä, missä kulloinkin olemme, kissa ja minä.

Viime aikoina olen miettinyt paljon kelttiläistä kristillisyyttä, jonka rytmi tuntuu minusta suuren sydämen levollisilta lyönneiltä. Kirjassaan Kelttiläisillä poluilla Liisa Seppänen kertoo omista pyhiinvaelluksistaan, kohtaamisistaan ja ajatuksistaan. Käydessään kerran eräällä pienellä englantilaisella saarella, jossa erakkopappi Herbert oli aikanaan asunut, hän oli nähnyt ryteikössä valkovuokkoja. ”Täällä piilossa ne kukkivat lyhyen hetken joka kevät. Yksikään ihminen tuskin näki tai ihasteli niitä - - Ne kukkivat aivan itsekseen, hyötyä kyselemättä. Jos Jumalalla oli varaa tällaiseen tuhlailuun, kyllä hänellä oli kai varaa muutamaan ”hyödyttömään erakkoon”. Valkovuokoilla ja Herbertillä oli sama kutsumus. He ylistivät Jumalaa hiljaisuudessa.” (Kelttiläisillä poluilla, s. 136).

Ymmärrän nyt, että omina hiljaisina vuosinani minulla on ollut tuo valkovuokkojen ja Herbertin kutsumus.

Kissan ja minun rukoushetket jatkuvat väistämättä, joten jotakin kelttiläisestä rytmistä taitaa siirtyä pikkuhiljaa minuun. Tuntuu hyvältä ajatella, että olen löytänyt oman polkuni, johon sydämeni on saanut asettua ja rauhoittua. Tiedän, että tästä rauhasta käsin avautuu kaikki muukin, ajallaan ja askelen kerrallaan, kutsuni ja tehtäväni mukaan lukien. Kuten kelttiläiset kristityt sanovat ”Anna jalkojesi seurata sydäntäsi, kunnes löydät ylösnousemuksesi paikan.” (Kelttiläisillä poluilla, s. 139)

Pohdintoja vuodelta 2009, Hanna-Kaisa Hartala